

Chiapas: la guerra bruta de Zedillo

Chiapas es va convertint en l'amenaça més seriosa del sistema mexicà. El president Ernesto Zedillo, en un intent de camuflar el conflicte, vol evitar tot testimoni internacional de la repressió.

La setmana passada les autoritats d'immigració mexicanes maltractaven, detenien i finalment expulsaven del país dotze ciutadans estrangers, acusats de participar, amb els militants de l'Exèrcit Zapatista d'Alliberament, en la constitució d'un municipi "autònom" a Taniperlas. També dos periodistes de les agències AFP i AP, Pascual Goriz i Oriana Elicabe, eren apallissats per la policia quan intentaven fotografiar aquest grup d'estrangers repatriats. Aquests dos fets, tot i que no és la primera vegada que casos semblants es produeixen (uns dos-cents estrangers han estat expulsats de Chiapas des del 1997) no solament són un episodi més en aquesta política d'amagar al món el que passa a Chiapas, sinó un salt qualitatiu en la política repressiva contra tot testimoni internacional d'un conflicte que es revela cada vegada més insostenible per al govern Zedillo.

Tot i tenir el suport innegable dels Estats Units, que no volen conflictes ni la desestabilització del veí del sud, malgrat les tímides denúncies dels països europeus i la incomprensió de personatges com el secretari del PSOE Joaquín Almunia, que confon l'EZLN amb ETA, Mèxic comença a situar-se davant molts organismes internacionals, els mitjans de comunicació i l'opinió pública com un estat repressor, del qual es desconeixia en gran mesura, fins fa poc, la seva polí-

tica en relació amb els indígenes.

El caciquisme, la compra de vots, el frau, la corrupció, l'autoritarisme, el racisme i la violència, propiciades o alimentades pel partit-estat, el PRI, formen part de la

que el govern opta per la repressió, a mesura que es van articulant organitzacions índies favorables al desmantellament d'aquesta política de maquillatge.

Des que el gener del 1994 els zapatistes s'aixequen contra l'autoritat per reclamar democràcia i justícia per a la població indígena, les matances, el terror, l'incendi de cases i esglésies, els saqueigs, les detencions, deportacions i la violència n'han estat el denominador comú.

La matança d'Acteal, el desembre de l'any passat, amb quaranta-cinc morts deixa el fracassat acord de pau de San Andrés, signat el febrer del 1996, més que mai en paper mullat. Malgrat els intents de les autoritats de resoldre amb "programes socials" la situació de marginació, les armes continuen parlant i els empresaris donen

suport a la mà dura i a l'expulsió d'estrangers. Mentrestant, aquesta revolta ja mítica per a l'esquerra, s'internacionalitza, tant si es vol com si no es vol, i avança de la mà de molta gent humil, dels desesperats, dels solidaris, dels visionaris, dels frustrats de moltes revoltes que mai no seran, o d'associacions humanitàries i de religiosos que creuen en un evangeli diferent del del Vaticà. Chiapas ja és per a la història contemporània un exemple, un crit difícil de no sentir contra la globalització i el pensament únic.

La revolta de Chiapas s'internacionalitza malgrat els intents del govern mexicà d'amagar-la. Aquesta regió ja és per a la història contemporània un crit contra la globalització i el pensament únic.

vida quotidiana de Mèxic, però en llocs com l'estat de Chiapas, on els indis han assajat ja fórmules i experiències de governs municipals basats en les tradicions indígenes, la confrontació és directa. Una batalla que tendeix a endurir-se amb el rebuig de la política indigenista que havia implantat el govern neoliberal de Carlos Salinas i que s'ha revelat com un simple maquillatge del caràcter absolutament uniformador i "nacional-mexicà" de l'estat.

Els indígenes han vist no solament que no es respectava el caràcter multicultural que reflecteix la constitució del 1992, sinó

Vicenç Lozano